

Με λένε Όσκαρ, είμαι δέκα χρονών, έχω βάλει φωτιά στη γάτα, στο σκύλο, στο σπίτι (αν δεν κάνω λάθος έχω ψήσει και τα χρυσόψαρα), κι αυτή είναι η πρώτη φορά που σου γράφω, γιατί μέχρι σήμερα, λόγω του σχολείου, δεν είχα χρόνο. Σου το λέω ευθύς εξαρχής: σιχαίνομαι να γράφω. Για να γράψω, πρέπει πραγματικά να είμαι αναγκασμένος να το κάνω, γιατί το γράψιμο είναι γιρλάντα και στολίδι και μεταξωτή κορδέλα. Τι άλλο είναι το γράψιμο από ένα ωραιοποιημένο ψέμα; Το γράψιμο είναι για τους μεγάλους. Θες να σ' το αποδείξω; Ξανακοίτα λίγο πιο πάνω και δες πώς αρχίζω το γράμμα μου: «Με λένε Όσκαρ, είμαι δέκα χρονών, έχω βάλει φωτιά στη γάτα, στο σκύλο, στο σπίτι (αν δεν κάνω λάθος έχω ψήσει και τα χρυσόψαρα), κι αυτή είναι η πρώτη φορά που σου γράφω, γιατί μέχρι σήμερα, λόγω του σχολείου, δεν είχα χρόνο». Ε, δε θα μπορούσα να γράψω: «Με φωνάζουν Γλόμπο, δε δείχνω παραπάνω από επτά, μένω στο νοσοκομείο λόγω του καρκίνου μου, και δεν σου 'χω απευθύνει ποτέ το λόγο γιατί δεν πιστεύω ότι υπάρχουν; Βέβαια, αν το γράψω αυτό, την πάτησα, γιατί θα δείξεις λιγότερο ενδιαφέρον για μένα. Κι εγώ το 'χω ανάγκη το ενδιαφέρον σου. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά θα 'θελα να βρεις χρόνο να μου κάνεις και δυο-τρεις χάρες. Εξηγούμαι: Το νοσοκομείο, δε λέω, είναι ένα μέρος παρά πολύ συμπαθητικό, γεμάτο ευχάριστους μεγάλους που μιλάνε δυνατά, γεμάτο παιχνίδια και ροζ κυρίες που τους αρέσει να διασκεδάζουν με τα παιδιά, γεμάτο φίλους που είναι πάντα εκεί όταν τους θέλεις, όπως ο Μπέικον, ο Αϊνστάιν ή ο Ποπ Κορν. Για να μη σ' τα πολυλογώ, το νοσοκομείο είναι μια χαρά για έναν άρρωστο που το διασκεδάζει. Εγώ, όμως, δεν το διασκεδάζω πια. Από τότε που μου έκαναν τη μεταμόσχευση, το καταλαβαίνω: δεν το διασκεδάζω πια. Κάθε πρωί που μ' εξετάζει ο γιατρός Ντίσελντορφ, δεν το αντέχω πια, τον απογοητεύω. Με κοιτάζει αμίλητος, σαν να 'χα κάνει καμιά αταξία. Κι όμως, ήμουν τόσο συνεργάσιμος στην εγχείρηση! Καθόμουν φρόνιμος, τους άφησα να με κοιμήσουν, πόνεσα και δε φώναξα, πήρα όλα μου τα φάρμακα. Είναι κάτι μέρες, όμως, που έτσι μου 'ρχεται να του φωνάξω κατάμουτρα, να του πω ότι μπορεί να φταίει κι αυτός ο ίδιος, ο γιατρός Ντίσελντορφ με τα μαύρα φρύδια, να φταίει αυτός που απέτυχε η εγχείρηση. Μα παίρνει εκείνο το δυστυχισμένο ύφος του, και δε μου πάει να τον βρίσω. Όσο πιο πολύ σωπαίνει ο γιατρός Ντίσελντορφ μ^ε εκείνο το λυπημένο βλέμμα, τόσο πιο ένοχος αισθάνομαι. Έχω καταλάβει ότι έγινα ένας κακός άρρωστος, ένας άρρωστος που δε θέλει να πιστέψει ότι η ιατρική κάνει θαύματα. Η σκέψη ενός γιατρού είναι μεταδοτική. Τώρα, όλοι στον όροφο -νοσοκόμες, βοηθοί, καθαρίστριες- με κοιτάζουν με το ίδιο βλέμμα. Έχουν θλιμμένο ύφος όταν είμαι σε καλή διάθεση, γελάνε με το ζόρι όταν λέω κάποιο αστείο. Είν' αλήθεια! δε διασκεδάζουμε πια όπως πριν. Μόνο η θεία Ροζ δεν έχει αλλάξει. Κι ούτε νομίζω ότι μπορεί ν' αλλάξει πια! είναι πολύ γριά. Τη θεία Ροζ, θεέ, δεν έχω ανάγκη να σου τη συστήσω, πρέπει να 'ναι καλή σου φίλη, μια που η ίδια μου είπε να σου γράψω. Το πρόβλημα είναι ότι μόνο εγώ τη φωνάζω θεία Ροζ. Γι' αυτό, πρέπει να κάνεις έναν κόπο για να καταλάβεις για ποιαν σου μιλάω: είναι η πιο ηλικιωμένη απ' όλες τις κυρίες με τις ροζ μπλούζες που έρχονται απ' έξω για να περάσουν λίγο χρόνο με τα άρρωστα παιδιά. «Πόσων χρονών είστε, θεία Ροζ;» «Μπορείς να συγκρατήσεις αριθμούς με δεκατρία ψηφία, μικρέ μου Όσκαρ;» «Μα γιατί με πειράζετε;» «Δε σε πειράζω. Όμως πρόσεξε: κανείς εδώ δεν πρέπει να μάθει την ηλικία μου, γιατί, αλλιώς, θα με διώξουν και δε θα βλεπόμαστε πια.» «Γιατί;» «Είμαι παράνομα εδώ. Υπάρχει όριο ηλικίας για τις ροζ κυρίες. Κι εγώ αυτό το όριο το έχω περάσει εδώ και καιρό.» «Έχετε λήξει δηλαδή, ε;» «Ναι.» «Σαν γιαούρτι;» «Σσστ!» «Ο.Κ. Δε λέω λέξη.» Ήταν πολύ θαρραλέο εκ μέρους της να μου εμπιστευτεί το μυστικό της. Αλλά έπεσε στον σωστό άνθρωπο, θα μείνω βουβός, ακόμα κι αν μου κάνει εντύπωση που κανείς δεν την έχει πάρει είδηση, με όλες αυτές τις ρυτίδες, σαν ακτίνες του ήλιου, γύρω από τα μάτια. Μια άλλη φορά έμαθα κι άλλο ένα μυστικό της, κι άμα σ' το πω, θεέ, είμαι σίγουρος πως θα καταλάβεις ποια είναι. Περπατούσαμε στον κήπο του

νοσοκομείου, και πάτησε σκατά. «Γαμώτο!» «Α, θεία Ροζ, λέτε κακά λόγια!» «Ακου να σου πω, σπόρε, θα μιλάω όπως θέλω -εντάξει;» «Θεία Ροζ!» «Και κούνα τον κώλο σου! Βγήκαμε για βόλτα, , όχι για να κάνουμε παρέα στα σαλιγκάρια!» Όταν καθίσαμε σ' ένα παγκάκι για να φάμε μια καραμέλα, τη ρώτησα! «Μα πώς γίνεται και μιλάτε τόσο άσχημα;» «Ας όψεται το επάγγελμα, μικρέ μου Όσκαρ. Στη δουλειά που έκανα, θα πήγαινα χαμένη αν μιλούσα με το σεις και με το σας.» «Και ποιο ήταν το επάγγελμα σας;» «Δεν θα με πιστέψεις...» «Σας ορκίζομαι ότι θα σας πιστέψω.» «Παλαίστρια του κατς.» «Δε σας πιστεύω!» «'κου που σου λέω! Μ' έλεγαν η Στραγγαλίστρια του Λανγκεντόκ.»